



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Lacko & Partners s. r. o., Miletičova 46, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Erik Lacko, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. 33 C 1/2023-50 zo 16. júna 2023 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 68/2023-64 z 20. júla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júla 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) č. k. 33 C 1/2023-50 zo 16. júna 2023 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 68/2023-64 z 20. júla 2023. Navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať im primerané finančné zadostučinenie, ako aj náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú úspešnou stranou v spore, v ktorom všeobecný súd rozsudkom z 26. januára 2023 právoplatne zaviazal žalovanú obchodnú spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) k povinnosti zaplatiť im pohľadávku v sume 84 133 eur s príslušenstvom, primerané finančné zadostučinenie vo výške 8 000 eur, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ďalej len „rozsudok vo veci samej“). Na návrh

sťažovateľov Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 11 C 23/2023-90 zo 17. apríla 2023 nariadil zabezpečovacie opatrenie (ďalej len „uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia“), ktorým zriadil záložné právo v prospech sťažovateľov k nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve žalovanej, a to na účel zabezpečenia pohľadávky sťažovateľov judikovanej rozsudkom vo veci samej; súčasne im priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe tohto uznesenia došlo v období medzi 19. aprílom 2023 a 27. aprílom 2023 k zápisu záložného práva v prospech sťažovateľov.

3. Predmetné záložné právo sa vzťahuje na zabezpečenie pohľadávky judikovanej rozsudkom vo veci samej, avšak nevzťahuje sa na zabezpečenie nároku sťažovateľov na náhradu trov konania, ktorý im bol priznaný v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Preto sa sťažovatelia návrhom doručeným mestskému súdu 2. júna 2023 domáhali vydania zabezpečovacieho opatrenia, ktorým by bolo zriadené záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovanej aj na účel zabezpečenia ich pohľadávky na náhradu trov konania judikovanej uznesením o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, ako aj na zabezpečenie pohľadávky na náhradu trov konania v tomto konaní (t. j. sp. zn. 33 C 1/2023).

4. Mestský súd napadnutým uznesením zo 16. júna 2023 návrh sťažovateľov zamietol, žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania a súčasne zaviazal sťažovateľov k povinnosti zaplatiť na účet mestského súdu súdny poplatok vo výške 49,50 eur. V rámci dôvodov svojho rozhodnutia uviedol, že návrhu sťažovateľov na vydanie zabezpečovacieho opatrenia nemohol vyhovieť z dôvodu nemožnosti posúdenia jeho primeranosti, keďže sťažovatelia nepreukázali výšku pohľadávky, ktorej zabezpečenia sa domáhali svojím návrhom. Poukázal na to, že je jeho povinnosťou skúmať primeranosť vo vzťahu k výške vymáhanej pohľadávky a hodnoty veci, ktorá má byť predmetom záložného práva, aby nedošlo k neprimeranému zásahu do práv žalovanej. Sťažovatelia sa domáhali zabezpečenia svojich pohľadávok v neurčitej výške, pretože nateraz bolo rozhodnuté len o ich nároku na náhradu trov konania, a išlo by tak o pohľadávku, ktorá v čase vydania rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení nie je právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Jej existencia a rozsah sú neisté, keď aj v tejto časti môže v dôsledku podaného opravného prostriedku dôjsť k zmene rozhodnutia a súd by tak mohol rozhodnúť o zabezpečení neexistujúcej, resp. inej pohľadávky.

5. Proti rozhodnutiu mestského súdu podali sťažovatelia odvolanie. Súdu prvej inštancie vytkli, že nevykonali žiaden úkon vo vzťahu k zisteniu hodnoty majetku žalovanej, a je teda otázne, ako chcel posudzovať otázku proporcionality medzi výškou pohľadávky sťažovateľov a výškou hodnoty majetku žalovanej.

6. Krajský súd napadnutým uznesením z 20. júla 2023 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania a odmietol odvolanie sťažovateľov v časti, v ktorej smerovalo proti výroku o súdnom poplatku [§ 357 v spojení s § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]. Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia zdôraznil potrebu posudzovania návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia z hľadiska jeho primeranosti a proporcionality. Uviedol, že o výške trov konania, ktorá bola sťažovateľom priznaná uznesením o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, nebolo dosiaľ rozhodnuté, pričom nebolo vecou súdu, aby sa prejudiciálne sám z vlastnej iniciatívy zaoberal ich prípadnou výškou. Rovnako tak nebol súd prvej inštancie povinný iniciatívne zisťovať aj sťažovateľmi nenavrhnuté

dôkazy, a to ani s poukazom na sťažovateľmi tvrdené postavenie spotrebiteľov. V tomto smere poukázal na právnu úpravu, jej účel a nevyhnutnosť toho, aby bolo o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodnuté rýchlo, pričom pomerne krátka lehota (v danom prípade 30 dní) nevytvára podmienky na plnohodnotné dokazovanie. Súd o takomto návrhu rozhoduje len na základe osvedčenia podstatných skutočností. Na základe tých podkladov, ktoré mal súd prvej inštancie k dispozícii a na základe ktorých rozhodol, aj krajský súd dospel k rovnakému záveru. Hoci hodnota nehnuteľného majetku žalovanej nebola zisťovaná, z jeho špecifikácie a rozsahu (budova a pozemky na území hlavného mesta) možno predpokladať, že hodnota bude vyššia než trovy konania priznané sťažovateľom. V dôsledku toho ide o výrazný nepomer medzi hodnotou majetku žalovanej a tvrdenou pohľadávkou sťažovateľov. Za daných okolností by nariadenie zabezpečovacieho opatrenia predstavovalo neprimeraný zásah do práv žalovanej.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti tvrdia, že v dôsledku napadnutých rozhodnutí sú ohrozené ich práva a právom chránené záujmy. V rámci ústavnej sťažnosti popisujú skutkový stav veci, dôvody podania odvolania proti rozhodnutiu mestského súdu a kritizujú závery krajského súdu.

8. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu mestského súdu uvádzajú, že týmto rozhodnutím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keďže z návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je zrejmé, že výška pohľadávky neustále narastá vzhľadom na to, že jej súčasťou je aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Mestský súd podľa ich názoru opomenul aplikovať § 295 CSP, v zmysle ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd taký dôkaz obstará. Týmto opomenutím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Keďže mestský súd nevykonával dôkazy potrebné pre rozhodnutie o ich návrhu, dopustil sa nesprávneho procesného postupu. Dané ustanovenie mal mestský súd aplikovať bez ohľadu na to, či na neho sťažovatelia vo svojom návrhu poukazovali alebo nie. Mestskému súdu vyčítajú i to, že ich zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku bez toho, aby vyhodnotil ich právne postavenie ako spotrebiteľov. Napadnuté rozhodnutie považujú v tejto časti za nedostatočne odôvodnené a nezákonné, v čom vidia naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Mestský súd sa opomenul vysporiadať aj so skutočnosťou, že žalovaná nedisponuje iným majetkom než tým, ktorý sťažovatelia navrhli zabezpečiť, a že s narastajúcim počtom exekučných záložných práv zriadených na jediný majetok žalovanej sa podstatne sťažuje, resp. zmarí exekúcia ich pohľadávky. Mestský súd pritom nevykonával žiaden úkon vo vzťahu k zisteniu hodnoty majetku žalovanej. Sťažovateľom preto nie je zrejmé, ako chcel posudzovať proporcionalitu výšky pohľadávky vo vzťahu k hodnote majetku žalovanej.

8.1. Sťažovatelia argumentujú, že určenie presnej výšky zabezpečovanej pohľadávky nie je predpokladom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a takáto podmienka nevyplýva ani z právneho poriadku. Prostredníctvom zabezpečovacích opatrení musí byť možné domáhať sa zabezpečenia aj takých vymáhateľných pohľadávok, ktoré dosiaľ neboli judikované. Mestský súd naplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP tým, že trval na určení presnej výšky zabezpečovanej pohľadávky pre nariadenie navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia. Podľa názoru sťažovateľov musí stačiť, ak je pohľadávka určiteľná (napríklad odkazom na súdne

rozhodnutie). Rozhodnutie mestského súdu považujú aj v tejto časti za nedostatočne odôvodnené a nezákonné. Napokon sťažovatelia namietajú, že o prípadnej povinnosti zaplatiť súdny poplatok mal rozhodnúť vyšší súdny úradník samostatným uznesením, proti ktorému by bola prípustná sťažnosť. Keďže sa tak nestalo, podali aj v tejto časti odvolanie.

9. Krajský súd sa stotožnil so závermi mestského súdu, pričom do konania nepriniesol žiadne nové odôvodnenie s výnimkou odôvodnenia výroku rozhodnutia o odmietnutí ich odvolania, ktoré sa vzťahovalo na výrok o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Podľa názoru sťažovateľov tak krajský súd postupoval nesprávne, pretože svoje rozhodnutie bližšie nezdôvodnil. Odvolanie nasmerované proti výroku o poplatkovej povinnosti nebol krajský súd oprávnený odmietnuť, ale mal predmetné uznesenie v tejto časti zrušiť a konanie zastaviť alebo mal predmetné uznesenie potvrdiť aj v predmetnej časti. Z § 375 CSP vyvodzujú, že krajský súd mal povinnosť rozhodnúť aj o odvolaní proti uzneseniu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov uznesením mestského súdu zo 16. júna 2023

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľov napadnutým uznesením mestského súdu, ústavný súd poukazuje v prvom rade na to, že táto časť ústavnej sťažnosti nie je koncipovaná ako ústavná sťažnosť, ale ako riadny opravný prostriedok (odvolanie), čomu zodpovedá vymedzenie jednotlivých odvolacích dôvodov. Sťažovatelia v tomto smere nepredkladajú žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, teda takú, ktorá by obsahovala nevyhnutné prepojenie na porušenie práv sťažovateľov. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam sporových strán či účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľov, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018).

11. Odhliadnuc od uvedených nedostatkov tejto časti ústavnej sťažnosti, je však potrebné poukázať na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali proti uzneseniu mestského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia mestského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľov uznesením krajského súdu z 20. júla 2023

13. Podstatou ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu je námietka o porušení práv sťažovateľov jeho uznesením, ktorým ako odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí ich návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia.

14. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie zabezpečovacieho opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmavaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv zabezpečovacím opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú zabezpečovacie opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje zabezpečovacie opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o zriadení zabezpečovacieho opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných (resp. zabezpečovacích) opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

15. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na nariadenie či zrušenie zabezpečovacieho opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

16. V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľov smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednávanvej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľov.

17. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, tak ako ho ústavný súd zhrnul v rámci bodu 6 tohto uznesenia, vyplýva, že krajský súd pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia skúmal, či je daná existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či sťažovateľmi tvrdené skutočnosti odôvodňovali obavu z ohrozenia exekúcie v nimi navrhovanom znení (princíp opodstatnenosti), či tieto skutočnosti boli osvedčené, či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne bolo možné dosiahnuť ochranu, ktorej sa sťažovatelia domáhali (princíp efektívnosti), či by navrhovaným zabezpečovacím opatrením nebol vytvorený nenávratný

stav a či by právne účinky zabezpečovacieho opatrenia neobmedzili povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality).

18. Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, resp. neodkladného opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi stranami sporu, ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neutržateľné. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré nebolo nevyhnutne potrebné nariadiť zabezpečovacie opatrenie a zriadiť záložné právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam. Hoci sa závery krajského súdu opierajú o pomerne stručné odôvodnenie (nadväzujúce na závery mestského súdu), možno ho považovať za dostatočné na to, aby z neho bolo možné zistiť dôvody nevyhovenia návrhu sťažovateľov (m. m. I. ÚS 236/2019 – bod 23.1., či I. ÚS 238/2019 – bod 30). To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia, ktoré reaguje výlučne na skutočnosti podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, resp. jeho nenariadenie. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojim uvážením. Samotné napadnuté uznesenie bolo navyše výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania.

19. Uvedený záver možno prijať aj vo vzťahu k rozhodnutiu o odmietnutí odvolania smerujúceho proti výroku o poplatkovej povinnosti sťažovateľov. Proti výroku mestského súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok nebol prípustný opravný prostriedok, čo správne konštatoval krajský súd poukázaním na relevantnú právnu úpravu. Pokiaľ boli sťažovatelia toho názoru, že poplatková povinnosť im nevznikla, mali možnosť podať proti rozhodnutiu mestského súdu v spornej časti už iba ústavnú sťažnosť, čo však neurobili. Preto ani v tomto smere ústavný súd nenašiel pochybenia krajského súdu spočívajúce v procesnom excese, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

20. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov týkajúcu sa nedostatočného dokazovania v konaní o ich návrhu, ústavný súd uvádza, že pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú inak potrebné na vydanie konečného rozhodnutia vo veci samej. Uvedené vyplýva aj z prvej vety § 329 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného (resp. zabezpečovacieho) opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Požiadavka rýchlosti prevláda nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení, na čo poukázal i krajský súd. Zákon ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní mal súd vykonať dokazovanie. Pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou a najmä naliehavosťou jej riešenia, ktorú krajský súd nepochybne zohľadnil v čase svojho rozhodovania a dostatočne vyargumentoval.

21. Možno síce polemizovať s právnym názorom všeobecných súdov o tom, kedy vniká pohľadávka na trovách konania (rozhodnutie o nároku *versus* rozhodnutie o výške – k tomu napr. m. m. IV. ÚS 186/2021 alebo I. ÚS 454/2021 vo vzťahu ku konkurznému konaniu), tak, ako na to poukazujú aj sťažovatelia, avšak z hľadiska posúdenia potenciálneho porušenia základných práv sťažovateľov, ktoré označili v ústavnej sťažnosti, táto námietka sťažovateľov nemá zásadnú relevanciu. Podstatnejšie je to, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je iba také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013). Hoci aktuálnemu návrhu sťažovateľov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nebolo vyhovené, ochranu sťažovateľmi označených práv poskytuje Civilný sporový poriadok a civilný súd aj možnosťou podať návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia za splnenia zákonných podmienok znova (§ 344 CSP v spojení s § 329 ods. 3 CSP), teda potenciálne po tom, čo bude právoplatne rozhodnuté o výške trov konania a všeobecný súd bude môcť primeranosť požiadavky sťažovateľov (body 4 a 6) adekvátne posúdiť.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu